

SLUNO
25

... a je to
konečně tady!

Úvodník

Vítej, čtenáři, u dalšího čísla Slunoskratu. Pomalu začíná období příprav podzimních polobotek a učebnic. Člověk se při pohledu na zlátnoucí lípy a červenající se jablka ptá, kam ten čas plyne. A zda-li má právě tak plynout.

Věříte, či snad dokonce důvěřujete, náhodě? Někdo náhodu pokládá za obyčejnou souslednost příčin a následků, pro někoho je náhoda stejnou součástí života jako ranní čaj.

Zkoušeli jste si někdy vyložit souvislosti stavů věcí tak, že způsob, jakým se dějí, je přirozený a třeba předem daný? Je to spíše svazující nebo osvobozující? Vše, co se děje kolem nás, čeho jsme součástí, a na co přímo nebo nepřímo působíme – máme skutečné nebo skutečnou volbu?

Nebo se jen pohybujeme v mantinelech kola Štěstěny Ignácia Reillyho? Je vám sympatická myšlenka pohybu vlastního života ve vzorkách, fraktálech?

Co všechno napadne člověka při pohledu na jablko pod lípou. Co s ním uděláte? Vsaďte si, než někdo vrhne kostky za vás...

Zdenda

Čo sme si, to sme si

Aby toho nebolo na úvod málo, chcem si aj ja užít svojich päť minút slávy, a preto hor sa hej sa do čítania úvodníka č. 2.

Listy pomaly opadali zo stromov, ale zime sa akosi nechce prísť (našťastie pre nás termofilov). Blížia sa Vianoce (a vlastne niektorí z vás už Vianoce majú dávno za sebou, ale tie ďalšie tu budú čo nevidieť), koniec roka, bilancovanie, premýšľanie, hodnotenie. A blíži sa aj Valná hromada 2007 (uf :-). Minulý rok sme mali smelé plány čo sa týka Slunoskratu. Z mnohých dospeláckych

dôvodov sme tento plán nespĺnili, ale berme to pozitívne – aspoň sme sa mohli dlhšie tešiť! V aktuálnom čísle 25 sa dočítate nielen to, ako ste sa mali na jarných víkendovkách, ale aj to, ako ste prežili letné dni a blížiaci sa záver roku 2006.

A čo ostatné plány?...Príďte na VH 2007 a uvidíte! Uvidíte, že sme stále aktívni, že máme chuť byť spolu, že je medzi nami plno mladých talentov. A na našich akciách sú vítané aj staršie ročníky, a to s otvorenou náručou! (kuk na web na fotogalériu Forever Young a Forever jin-young). Uvidíte, že Akce Příroda sa dočkala úžasného znovuzrodenia, že po Olympiáde 2006 máme rešpekt aj pred „ostrieľanými“ športovcami a že tábor sa dá úspešne prežiť aj po kolená vo vode. Sledujte naše stránky www.slunovrat.info, ktoré „žijú“. Teším sa do skorého videnia! A nech vás počas skutočne zimných dní hreje pocit, že sme toho už veľa dokázali...

Vierik

Velice stručne o tom, co jsme zažili... :-)

Cesta čaje (24. – 26.3.2006)

Magická atmosféra hradu Veveří, práve sa probouzející jaro, ale predovšetkým parta skvelých ľudí sa podílela na průběhu krásné a pohodové víkendovky s vůní a chutí čaje...

Ale jak to všechno začalo... Po tom, co nás kočár v moderním pojetí vysadil v údolí pod hradem, očekávala nás už Hanka s Radovanem a následovala procházka zahradou až ke krásně připravené čajovně. Jakoby se náhle ztratil pojem času a my jsme se za světla svíček oddávali výborným čajům, zákuskům, povídání a nakonec kytáře a zpívání.

Druhého dne po výborné snídaní už nás očekával pan kastelán a trocha té práce.

Myli jsme a leštili okna, vymetali hladomornu, vysávali prach, zametali chodby, vyčistili most od bláta, aby tající sníh mohl odtékat a chvíli i leštili historický nábytek, což byla celkově velmi příjemná práce. Ostatně každému se nepoštěstí si tak dopodrobna nábytek, obrazy a vůbec hrad prohlédnout. Ale jen jsme se v práci rozjeli, vyháněl nás pan kastelán povinně na přestávku do tepla, protože na hradě bylo kolem 3 °C. Následovala tedy svačinka a teplý čaj a pak zas do práce, ale už jen na chvíli.

Za odměnu nám pak pan kastelán udělal pěknou prohlídku celého hradu se zajímavým povídáním.

Výborná bašta. Čajíčky, dobroty, povídání a pokračování v cestě čaje... Tak probíhal náš druhý večer až dlouho do noci.

V neděli už jsme zabalili věci a pomalu opustili hrad.

Jen škoda, že čas na Veveří utekl tak rychle, ale byl to nádherně strávený víkend.

Tím bych taky chtěla poděkovat Radovanovi, Hance a Janče, že to tak hezky připravili a vůbec všem co se účastnili :o)

Jana Krausová

Cesta čaje

Cesta čaje začala celkom neobvykle. A to na Zoologické zahradě, v jednom z autobusů. Setkali se zde lidé, kteří se vzájemně neznali, ale jejich energie byly propleteny skrz na srkaz, z minulosti do budoucnosti.

Přijeli jsem na hrad Veveří, kde nás uvítali čajovní mistři. Provedli nás hájem, jež nám učaroval takovou měrou, že jsme zapomněli na všechny strasti všedního života. Po příchodu do tvrze započal čajový obřad. Během obřadu se začaly naše energie postupně rozplétat a vše najednou začalo dávat smysl. Čajový obřad byl veden Mistry. Z počátku skrývali svou tajemnou totožnost. Kdo ví, jestli někdo z nich nemá něco společného z tajemným Eisaiem.

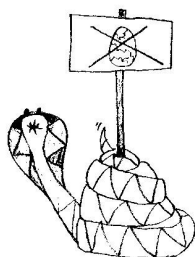
Před obřadem jsme všichni očistili svůj obličej a ruce. Následovala také nezbytná očista duše. Během obřadu jsme byli skromní a snažili jsme se zachovávat dekórum a být klidní. Však tyto vlastnosti jsou důležité i v normálním bytí. Je-li člověk v souladu v čajovém obřadu, je to jedna z cest, jak může vnést soulad i do svého života a učinit tak sebe i své okolí šťastnými.

Druhý den jsme pak vyměnili čajové náčiní za náčiní úklidové. Přivítal nás náš hostitel, kterýžto se ke svému sídlu náramě hodil. Postavou i naturelem byl to rozený kastelán. Ovšem zármutek zastíral jeho duši. Necitelní hledači pokladů, a hloupí mudrcové z města, kde zemské desky dlí, nehorázně poškodili krásnou památku. Neomlouvá je ani to, že to bylo v době temna.

Večer pak následoval čajový obřad zelenáčů. Nenazývám nás tak pro to, že jsme připravovali převážně zelený čaj, ale proto, že nýmandi nezkušení se pokusili svým mistrům předvést, jak to dělají. Nakonec byli mistři spokojeni.

Tom Sedláček

FOREVER YOUNG (31.3. – 2.4.2006)

Cez deň trocha slnka v srdci, po sprche dažďových kvapiek stav nespokojnosti, únavy, apatie. Tak vyzerali dni posledného obdobia, kedy nám odchádzajúca pani Zima dávala najavo, že aj keď jej kraľovanie skončilo, nenechá na seba tak skoro zabudnúť.

Kuriatko, Anyka a ja sme sa stretávali nad ovocnými džúsami, bylinkovými čajikmi a chutnými jednohubkami a kuli sme pykle... Víkendovka Forever young vznikla trochu aj zo sebeckých dôvodov – my všetkým ukážeme, čo je v nás, že sme plné vitality a odmietame sa zaradiť medzi generáciu „starších a pokročilých“, no hlavne: že takých, ako sme my, je veľa.

Prvú výzvednú akciu na ekofarmu Aleša Horáka do Lesoňovic, sme podnikli v marci, kedy sme sa brodili závejmi po stehná ponorení do zmrznutého snehu. „Za tri týdny tady žádný sníh nebude“, dušoval sa Aleš. To dúfam! Pomyslela som si. Tešila som sa ako malé dieťa na víkend plný snečných bozkov, vône prebúdajúcej sa prírody a usmiatych tvárí ostatných. A ako to dopadlo? Presne tak, ako som si vysnívala. Možno ešte lepšie, ako som si vysnívala...

Aleš je zaujímavý človek. Keď sa na vás zadíva svojimi priehľadnými modrými očami, tak máte pocit, že vám vidí až na dno duše (a je to pravda). Jeho zrak (aj ten vnútorný) je prečistený vitariánskou stravou plnou zeleniny, obilovín a pozitívneho myslenia. Cukor, soľ, múka, nič z toho jemu ani jeho skoromanželke Janke nechýba. Stravujú sa tým, čo si vypestujú, dokážu si vyrobiť svoje cestoviny, vložky, chlebičky... V sobotu s nami strávili takmer 5 hodín, kedy nám vysvetľovali, ako to v prírode chodí: ktoré jedlo má akú energiu, ako sa dá pomocou stravy ovplyvniť, aby ste

dobře viděli, aby vás neboleli klby, atd'. Ale hlavně: keď něco velmi chcete a veríte, že to dosáhnete, neostane len pri snoch.

Myslím, že toto víkendové stretnutie sa ľuď, ktorí sú v kategórii 20+, s Alešom a Jankou, dalo mnohým viac, ako len pobyt na čerstvom vzduchu – priestor na prehodnotenie seba samého. Naše zdravie je v našich rukách a je len a len na nás, ako s ním naložíme. Víkend v Lesoňovicích nám ukázal jednu z možných ciest, ako sa zmeniť nielen navonok, ale aj vo svojom najhlbšom vnútri.

<http://www.sweb.cz/ekofarma.baucis/>

<http://www.vitarian.cz>

<http://www.vegetarian.cz>

Vierik

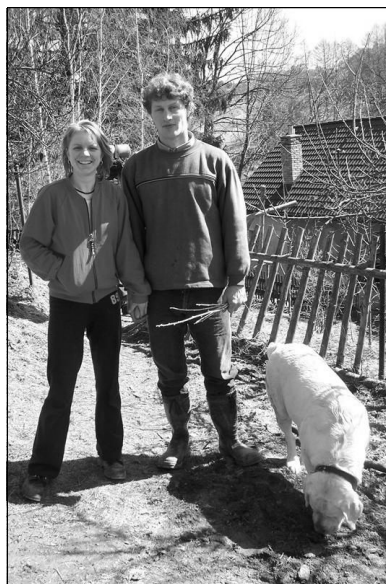
FOREVER YOUNG

Na první dubnový víkend jsem se těšil už dopředu, neboť dle popisu jedné nejmenované osoby jsem mohl očekávat seznámení s předem neupřesněným počtem starších či mladších (v mém případě spíše mladších) lidiček, přibližně srovnatelných věkem a zájmem.

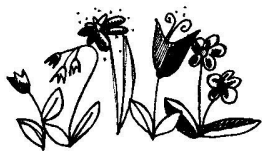
Týden před odjezdem ukázalo počasí svou horší tvář a začalo bez přestávky plnit koryta potůčků a potoků, říček a řek, rybníčků a rybníků vodou dešťovou a vodou z tajícího sněhu (taky jste si letos tak prima zalyžovali?). A aby toho nebylo málo tak pršet nepřestávalo a některým řekám přestávaly stačit jejich koryta a přehradám hráze. Ale dost už o dešti, protože jakmile jsem odešel v pátek z práce, jakoby mávnutím kouzelného proutku přestalo pršet a čím víc jsem se blížil k biofarmě v Lesoňovicích, tím víc svítilo slunce. Tímto se účastníkům víkendovky omlouvám za svůj pozdní odchod ze zaměstnání, neboť jsem si jistý, že kdybych skončil už ve dvě hodiny, mohlo být celé páteční odpoledne slunečné.

V Lesoňovicích jsem chvíli zevloval a okolo šesté se v místě srazu zjevil houf lidí v patách s organizátorkami, které byly pro jistotu vybavené visačky s dobře čitelnými, ovšem smyšlenými jmény. Proběhla rychlá představovačka, kontrola, zda má alespoň někdo z naší skupinky pokročilejšího věku dobrý zrak, a na závěr rozdělení na důchodce a dechovkáře a jednoduchou logickou hru. Taky máte někdy pocit, že čas řešení logických her úměrně narůstá se zvětšujícím se počtem vysokoškoláků?

Protože se již valem stmívalo, nezbývalo, než se přemístit do domečku určeného k našemu odpočinku a relaxaci po dlouhém a vyčerpávajícím pracovním úsilí. Před vstupem jsme byli ještě upozorněni na nepatrné zálužnosti ve smyslu toho, že domeček je určený asi pro deset lidí (nás bylo cca 18), dále na to, že o teplé vodě si máme nechat zdát, kbelík pod umyvadlem vylévat, na WC se chovat opatrně a nezdržovat, kupodivu všichni všechny tyto nezvyklosti ustáli bez ztráty

kytičky. Večer pokračoval samými pozitivy a jistotami – asi největším pozitivem byla večere... Tedy ne tak docela. Zatopení v kamech bylo také příjemné a následný program „kresba profilu“ se vydařil, takže leckterý kriminalistický malíř mohl suše závidět.

Abychom se nenudili a neměli zbytečné roupy, na řadu přišla miniaturní noční hra, která proběhla pod heslem „Lesní společnost“. K všeobecné spokojenosti všichni úkol splnili, čímž byly rozděleny hřídky na dnešní noc (na místě Lesní společnosti byli kartičky s časy). Příjemně prožitý večer zakončila kytara a pár pěkných písniček.

Na druhý den jsme byli probuzeni nesmrtelným Kájou, Helenkou, budovatelskou písní a také hesly „bez práce nejsou koláče“, „ranní ptáče...“ a podobně. Bohužel se nejednalo o apríl, jak si několik z nás myslelo, ale o drsnou skutečnost začátku pracovního dne. Po snídani jsme byli konfrontováni s několika prozaickými úkoly, s kterými jsme se kupodivu dobře vyrovnali. Jednalo se například o sběr PET lahví používaných k závlaze, vyhrabávání trávy, přemísťování sena, oprava střechy a v neposlední řadě především třídění a částečnou likvidaci podzimního zelí uskladněného toho času v mírně zapáchajícím sklípku. Kupodivu si opět nikdo nestěžoval, asi měli všichni na paměti, že... Ale to bych odbočil a nechci případné účastníky dalších víkendovek strašit.

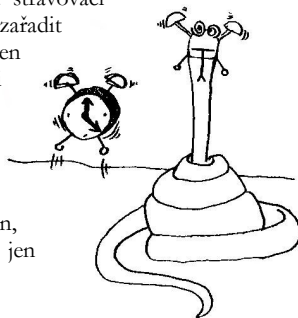
A protože po práci je zábava přímo povinností, vyrazili jsme navečer všichni ve velkém očekávání na nedalekou zříceninu Zubštejn. Zde nás naše šikovné organizátorky překvapily prima bojovou hrou. Dostali jsme k dispozici malé injekční stříkačky a vodu s potravinářským barvivem, každý tým dle své barvy v místě startu, tužku, kostku a papír pak v místě cíle. Za každého zasaženého protivníka jsme mohli nakreslit část budíku dle hozené hodnoty na kostce. Hru vzali všichni velice vážně a bojovali, seč jim síly stačily. Místní značně provlhlý terén se zbytky sněhu pak způsobil několik pádů, takže někteří jedinci by mohli bez problému rozšířit řady našich spoluobčanů, bydliště Praha hl.n., případně by se svými tričky od potravinářských barev jistě uspěli na akci CzechTec. V rychlém sledu následovala prohlídka nepřiliš tajuplné zříceniny, hra na kytaru a rychlý přesun zpět do domečku na farmě.

Po večeři nás přišel navštívit majitel biofarmy Aleš – zajímavý to muž, který se záhy rozpovídal o svých stravovacích zásadách a zvyklostech, které jsou pro obyčejného člověka velmi nezvyklé. Dozvěděli jsme se leccos zajímavého o tom, jak moc nás může ovlivnit naše strava. Později se debata začínala ubírat „zvláštním“ směrem, a tak jsem rezignoval a přemístil se do kuchyně. Nicméně musím přiznat, že bych měl alespoň zčásti změnit stravovací návyky, i když naklíčené obilí do svého jídelníčku jen tak brzy zařadit nehodlám. Rozmluva skončila až po dvanácté, a tak utahani nejen prací jsme rychle usnuli za zvuku melodických tónů. V neděli ráno z přehrávače zazněla stejná znělka jako v sobotu, jen tentokrát už před námi nebyl den volna a zábavy, ale bohužel jen rozloučení se všemi těmi fajn lidičkami a brzký odjezd.

Prožili jsme všichni slunečný, pohodový víkend, který nám naznačil, že člověk potřebuje k životu mnohem méně požívat, než by se mohlo zdát, a jsou i alternativní cesty výživy, než jen potraviny ze supermarketů.

Tak zase někdy FOREVER YOUNG AHOJ

Aprupo, Kuriatko, kolik syrových brambor už máš sněženo?

Pavel

Velikonoční víkendovka (14. – 17.4.2006)

Využívám volného času ve výuce a v hemžení zvědavých studentů a pokusím se napsat své dojmy z proběhnuvší Velikonoční víkendovky. Bude to pohled zkreslený, očima organizátora. Možná slovo organizátor zní v tomto případě přehnaně, protože jsme byli celkem tři „organizátoři“ (Mája, Hanka, já) na tři účastníky (Silva, Olí, Laski). Letošní velikonoce jsme tedy organizovaně přeskupili na celkem 6 organizátorů a asi 140 účastníků. Byla to vlastně dost hromadná víkendovka :o). Oslovili jsme spoustu vědeckých účastníků tím, že jsme posunuli věkovou hranici přibližně o půl století výš.

Víkendovka se konala, stejně jako každé Velikonoce, v domově důchodců. Tentokrát v domově odpočinku ve stáří v Myslibořicích. Není to přímo práce pro přírodu nebo hrady a zámky, ale pro lidi. Trochu netypické, ne každému vyhovující, ale myslím, že hodně smysluplné. Navíc člověk, nezávisle na doprovodném programu, nahlédne na svět úplně jinými očima. A to se občas hodí.

Přijeli jsme v pátek večer a ubytovali se v nezvykle komfortních pokojících pro hosty, umístěných v areálu myslibořického zámku (celý domov důchodců je umístěn v tomto krásně opraveném zámku s velkým parkem). V „ceně“ byly patrové postele, koberec, rychlovarná konvice a dva sprchové kouty (pro některé z nás částečně nefunkční, protože svými rozměry daným rozměrově obdařeným jedincům neumožňují otočení se a hrozí možným zaseknutím se v prostoru, že Laski?). Dokonalé zázemí bylo dotvořeno jídelnou, která nám dobrovolně poskytovala snídaně, obědy a večere, takže jsme si tentokrát nechali zajít chuť na oblíbené víkendovkové rozvařené těstoviny či lečo z kuchařky pejska a kočky.

Sobotní den jsme vyplnili prací v nádherném parku. Hrabali jsme listí, pálili větve, sázeli stromky a vdechovali jarní vůně. Krásné bylo, když dva z kolem se procházejících babiček a dědečků pomáhali při hrabání. Pracovali jsme trochu déle než obvykle. Chtěli jsme i v šesti lidech udělat kus práce. Navíc jsme se při práci mírně zapomněli. Nádherné počasí (a pro nás některé pracující i neobvyklý pocit, že nemusíme myslet na vyvíjení písemek, přednášek či nových algoritmů) způsobilo, že jsme nechali čas plynout nepozorovaně.

Protože Velikonoce jsou vedle svátku jara i (hlavně?) křesťanským svátkem, zavítali jsme na sobotní mši a nedělní bohoslužbu. Byla to taková exkurze do katolického a evangelického prostředí. Naše prožívání bylo určitě různorodé, protože taková je i víra každého z nás. Těžko by se to tedy v těchto řádcích popisovalo.

Nedělní den jsme věnovali plně našim početným účastníkům. Během dopoledne jsme vymýšleli program. Šlo o posezení s místními babičkami a dědečky. V čele s našimi předními kytaristkami, Olí a Hankou, jsme společně zpívali a hráli na kytaru, luštili křížovku a řešili různé malé hříčky. Z obyvatel zámku se zúčastnilo asi 30 lidíček. Večer jsme se ponořili do lidové tvorby převlečené za zdobené velikonočních perníkových vajíček, pletení pomlázek, zpívání s kytarou a neprozřetelně jsme začali číst knížku C. S. Lewise Velký rozvod. I stalo se, že jsme se stali na knížce závislí a byli odsouzeni k úplnému dočtení (což jsme našťáště stihli v pondělí v autobuse z Myslibořic do Brna).

Pondělní dopoledne jsme strávili podrobnou prohlídkou zámku, vyplněnou návštěvou všech pokojů, vyšleháním nalezených babiček a poskytováním nástrojů a vyšleháničtivé dívčí části naší sestavy nalezeným dědečkům. Hodní dostali perníkové vajíčko (méně hodní si jich vzali hned několik).

v par

Po vykonané práci jsme obědvali, uklízeli, seděli ku, četli, jeli v autobuse, loučili se, seděli doma.

Snad jsme cítili všichni podobně, že jsme přinesli aspoň trochu obveselení a povzbuzení milým lidem a oni tak obdarovali i nás.

Radovan (:o)-<<

Kterak Hanule vojenský výcvik přežila

V životě se stane leccos, a tak se jednou stalo, že jsem se ocitla na brontosauřím táboře v Telči. Celý čas tábora se nesl v pohodové atmosféře lehké práce, zábavného programu a různých her, při kterých jsme se naučili svlékat se z kůže, vyzkoušet si umění akvabel, oprášili naučená kouzla, stanuli na prknech, co znamenají svět, či přesunuli se na východní pevninu při výrobě suší.

O napínavém zachraňování Bílé paní, či zdolávání lanových překážek ani nemluvě. a což teprve noční bojovka, která nebyla! Ta byla hustá:o Olympijské hry před zraky samotného boha Dia byly tvrdý oříšek, hlavně když se naše modrá skupinka jeho milostivému oku znelíbila svým odvážným úborem a svérázným pozdravem. Málem nám hrozila smrt. Ale všichni jsme přežili, stejně jako - a to dokonce jako jediní! pozemšťané - atomový výbuch, což bylo pěkně psycho. Brr....

To však nic nebylo proti předposlednímu dni, kdy nás čekal vojenský výcvik. Snad že se naše pomoc tajemnému cizinci blížila do finále, museli jsme se ještě zocelit.

A jak to probíhalo?

Mírná panika nastala při rozhodování, co na sebe. Živě nám byl líčen pochod po kolena ve vodě, a tak vyhrály sandály – z těch to aspoň vyteče. U podjezdu si naši skupinu vyzvedl major Kormorán a kapitán Korkorán, nechali nás nastoupit v dvojřad, přičemž jakékoli neuctivé poznámky byly neúprosně ztrestány dřepováním. Následovala cesta rozmanitým terénem, stokou, lesem, polní cestou. Chůzi střídal klus, kdy major udával tempo a kapitán popoháněl líné a nevykonné ovečky vzadu. Na otázku majora: „Jste šťastní?!?“ bylo sborem odpovídáno „Ano, pane!!!“. Ale ne všichni si to mysleli, např. třeba v okamžiku, když je jako loď potopilo torpédo nepřátelské lodi. Nezapomenutelná byla dlouhá cesta se zavázanýma očima, kdy zadní polovina hada se stále stáčela do polí a louží, což nevybíravě major komentoval: „Máte rádi vodu?“.

Občas se naše hadovité postavení rozpadlo díky upadnutí polní láhve atd., což vždy bravurně vyřešil kapitán. Někdy se ovšem nechtěně dostal do hada i on, když jsme si jeho ruku spletli a chytili se jí v naději, že je to ztracený kolega. Major nás hromovým hlasem obětavě upozorňoval na překážky v cestě výkřiky typu: „Pozor, divá zvěř – dvě kočky a dva psi!“ a to v okamžiku, když prý kolem procházely dvě slečny se svými čtyřnohými mazlíčky. Majorovy rozkazy nesnesly odmluvu, ale vyběhnout kopec („ Asi upad, ne...“) se chtělo málokomu, přestože nám bylo sděleno, že kdo tam bude dřív, bude mít čas na odpočinek – kdo ne, jeho problém.

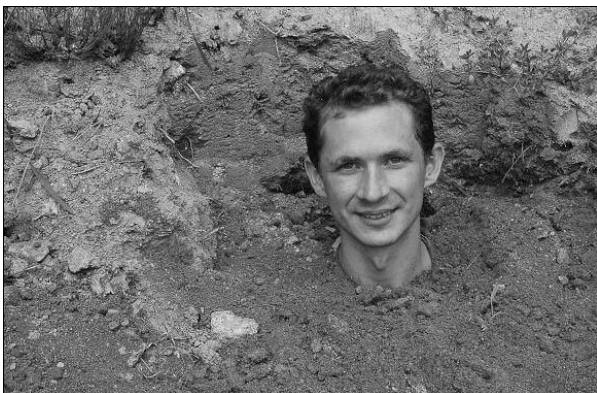

Následoval kurs sebeobranu – blížíme se k nepřátelskému území, všude na nás číhají domorodci a my se musíme umět ubránit. Teda popravdě – když jsem si jakože hověla vleže na trávě a „přepad“ mě Venda, dostala jsem takový záchvat smíchu, že bych se asi fakt neubránila ani mouše, pokud by se mým řehotem nedal útočník zmást. Během chvilky jsme si vyzkoušeli několik chvatů, občas i někdo letěl vzduchem, či se válel poraženě na zemi, načež kapitán s majorem usoudili, že jsme vycvičení a postupujeme dál. Procházejví viskou statečný kapitán odešel na výzvědy, což se mu stalo osudným. Už se nevrátil. „Mužstvo“ na něj čekalo sedíce na cestě – méně odolné povahy ve stínu, poslouchajíc přednášku pana majora, že „Voják neví, co je hlad! Nechce svačinu! Voják nikdy není unaven!“ atd.

V obranném postavení jsme dále se zavázanýma očima pokračovali nepřátelským územím. Tu se na nás vyrojili domorodci. Cloumali námi a chtěli se nás zmocnit jako své večere. Obcházel nás děs a hrůza. Přičemž jsme se snažili udržet pozice. Naštěstí nepřátelé po chvíli urputného boje utekli a my úlevně vydechli. Avšak předčasně – major Kormorán chyběl. Neváhal jsme ale pro svého milovaného majora nasadit své životy a šli ho statečně vysvobodit – ostatně byl jediný, kdo znal cestu domů, tak co jsme měli dělat. Od šamana jsme získali sošku, po které domorodci prahli, a obezřetně se blížili k jejich doupěti. Hrůzostrašně pomalovaní domorodci oblečení jen v čárech látky nás obstoupili a jejich náčelník Bílá čepička nám odmítl majora vydat, že už je naložen v marinádě. To s námi nehnulo. Nějaká marináda....Ale nevěděli jsme, co má přijít... .Náčelník se milostivě rozhodl majora nám ukázat. Ale ani jeho varování před hrůzností pohledu

na majora v marinádě nás nepřipravilo na šok, co měl přijít. Náčelník odklopil jakousi krabici jako víko....a my spatřili majorovu hlavu!!! Major byl po krk zalit marinádou (zасыпán pískem). Prostě připraven na sněžení...Domorodá žena měla nejvíc rozumu a při pohledu na krásnou sošku jí byla večere úplně fuk. A protože muži mívají pro ženy slabost, čert vem jídlo pro kmen.

Náčelník tedy svolil a my jsme mohli našeho milého majora vyhrabat. Se Sílvou jsme pak měly tu čest majora po cestě oklepat, přesto se z něj ještě po několika kilometrech sypaly hromádky písku. Mučedník hadr. Náš vojenský výcvik končil pohledem z rozhoupané rozhledny, kam jsme mohli za odměnu vylézt. A tak si dodneška v těžších situacích říkám – když jsem se ubránila domorodcům, zvládnu takřka vše....Ovšem do parku bych v noci asi nešla – přeci jen – co když smích neplatí vždy a také sošku s sebou nenosím.....o)

Hanule

Spadené listí v Telči (10. – 12.11.2006)

Další Brontí akce, to bude pohodička a legrace... Pořádají ji přece Honzík s Erikou a Kriisou, (před ní jsem byla jen lehce varována, ale jinak v podstatě předem nevím, o koho se jedná, takže proč se bát předem ☺) jaká jiná by tedy ta víkendovka mohla být? ☺. Neváhám ani chvíli, na akci se hlásím a celých 14 dní se spořádaně těším, obzvláště poté, co mi Honzík slibuje, že objednali to správné počasí: „ sníh a mráz, aby byl hezký pohled na krásnou bílou krajinu“ (takhle nějak jsi to říkal Honzo?)

V pátek máme sraz 18:30 na vlakovém nádraží v Telči. Jaké je mé překvapení, když se nás zde schází pouze 6 (i se 3 organizátory). To nás víc nebude? Ale ano, časem. Martin opět nestihl vlak, pro Aničku se Kriisa musí stavit na autobusáku, a někteří dorazí zítra ráno. Na uvítanou hrajeme hru se jmény... V pátek večer mám vymýšlet přídavná jména na první písmeno mého jména (H) a častovat s nimi ostatní? No, to se po mě ale chce docela hodně... (opravdu jsem netušila, jak malou slovní zásobu mám...)

Pak už vyrazíme do místa svého víkendového ubytování... Než dorazí ostatní, hrajeme Bang! a následně si nacvičujeme žádost o Zelenou kartu. (napřed vymyslet 25 záluďných otázek a pak postupně střídat všech 7 partnerů a na jinými vybrané otázky odpovídat). Po další sérii mrtvol z Bangu jdeme spát.

Při mňam mňam snídání máme možnost podívat se na několik krabiček sáčkových čajů, které jsme přivezli. Bohužel přístup do kuchyňky k vymoženostem civilizace jako vařič nám byl pro dnešní ráno odepřen, ale nevadí, čaj k snídání je přeci zcela zbytečný přepych. ☺ Zanedlouho už spěcháme do práce. Hrabeme listí v zámeckém parku. Ze shrabaných kupiček vytváříme umělecká díla (Martinův 4hlavý oboustranný had je obzvláště vypečený) Jako vrcholové číslo plánujeme vytvoření Brontosaura. (Zůstalo pouze u plánů, ale ty byly velkolepé.)

Po obědě jdeme ještě do cukrárny a pak už nás čekají další hry... Organizátoři pro nás mají připraveno velké sportovní klání. Napřed slovní softball se záluďnými otázkami Kriisi obtížnosti, později velké utkání v Pakobalu na Telčském náměstí. Obě velké utkání vyhrává po litém, nemilosrdném boji mé družstvo (jsme holt nejlepší ☺) Po večeri ryze sportovní odpoledne zakončuje ještě I. fotbalová liga, která se svou kvalitou vyrovná nejméně té České, možná i Italské (necht' žije korupce). Pro regeneraci volíme další přesun na divoký západ ve formě Bangu a pak už šup do spacáčku.

V neděli nás čeká už jen uklidit a loučení... Ach jo, proč ten čas tak rychle letí, vždyť jsme teprve přijeli a už zase jet zpět ☺... Rozloučení se koná v nedaleké cukrárně, pak doprovázíme Aničku na autobus, loučíme s také s těmi, co odjíždí autem a odcházíme na vlak. Poslední zamávání Telči a pak už hurá domů, každý za svými všedními starostmi...

Co dodat závěrem? Snad jenom poděkovat organizátorům za moc pěknou akcičku a těšit se na další, doufejme co nejbližší setkání...

Spokojená účastnice

Co vyrostlo na stromě poznání v létě v Telči...

Věřit-meze-on... *I víra v Něj má své meze.*

Láska-zamilovanost-ale... *Láska je krásná, ale zamilování krásnější.*

Kotva-slabost-využit... *Není na škodu mít slabost pro rozbourané moře, kotvu můžeš využít vždycky.*

Svěží-putování-ponožky... *Chcete být svěží při svém putování? Oblečte si čisté ponožky.*

Vlastnost-nutnost-vztah... *Největší nutnou vlastností vztahu je tolerance.*

Zážitek-zkušenost-spálit se... *Při každé zkušenosti se spal, ať máš nezapomenutelný zážitek.*

Ponožka-dlouho-samotný... *Jedna ponožka nevydrží dlouho samotná.*

Láska-podmínka-avšak... *Podmínkou lásky není štěstí, avšak naděje.*

Dvě-pouze-ženy... *Na počátku bylo slovo. Stačily pouze dvě ženy a vznikl drb.*

Souznít-možné-navždy... *I s Malou Kris(ou) je možné souznít navždy.*

Kotrmelec-jé-kýchat... *Když děláš kotrmelec, můžeš zakřičet „Jé!“. Když se ti chce kýchnout, tak to nestižneš.*

Víra-protože-muset... *K víře si musíte najít cestu sami – nevěřte jen protože musíte!*

Začít-proč-chtít... *Než s něčím začneš, musíš vědět, proč to chceš.*

Kolo-trojúhelník-zvonek... *Lepší auto s výstražným trojúhelníkem na dálnici, než-li kolo bez zvoneku na silnici (za to máš pokutu).*

Okamžik-přát-připravený... *Šťastný okamžik přeje připraveným.*

Naděje-západ-usínat... *Nenech naději usnout a zamkni ji na dva západy.*

Štěstí-přítel-láska... *Štěstím je láska přítele.*

Obálka-adresát-neznámý... *I neznámá obálka má svého adresáta.*

Odvaha-změna-síla... *Máš-li odvalu, síla ke změně se vždy najde.*

Ruce-hladit-drsný... *Neboj se drsných rukou, i ony umí pobladit.*

Letmo-chvilí-stačit... *Letmo se otoč, chvíli posečkej, i přesto budeš stačit těm, kteří chvátají.*

Přímo-nepřítelé-rozhodnout... *O tom, kdo budou tví nepřítelé, můžeš přímo rozhodnout jen ty sám.*

Osud-víra-ne... *Když ztrácíš víru, pomůže ti osud, ne náhoda.*

Hřích-křídlo-zamést... *Nenech se zamést pod křídla hříchu.*

Slunce-oči-pláč... *Pod přímým sluncem zbyvají jen oči pro pláč.*

Strídat-přítel-často... *Kdo často střídá přátele, zůstane opuštěn.*

Pomalost-hloubka-velmi... *Do výšin šplháš pomalu, avšak do hloubky sklouzneš velmi rychle.*

Ostýchavost-král-slepý... *Člověče, kterému vládne ostýchavost, je stejný jako král země, které vládne slepý král.*

Červený-zelený-fialový... *Když se červený a zelený hádají, fialový se směje.*

Rozhovor s...

Poprosila som staronového predsedu Hnutí Brontosaurus (HB) Toma Hradila o kerátky (virtualny) rozhovor...

Tome, môžeš mi prezradiť tvoje dojmy z veľkej Valnej bromady Hnutí Brontosaurus (ďalej len VH)(pozn. konala sa na konci februára v Brne, týždeň pred VH Slunovratu)?

Mám dojem, že mě VH tak trochu „nachytala na hruškách“. Zaskočily mě v jejím průběhu negativní dojmy z ní – byla na můj vkus odměřená a přísná například v hlídání časů při dikuzích. Naše Rada HB má v klíčových ukazatelích (hospodaření, nárůst členské základny, rozvoj projektů) dobré výsledky, a také nějaké hezké vyhlídky do budoucna, ovšem VH se tvářila, jakoby pro ni byly podstatné jiné věci a o těchto že moc nechce ani slyšet. Myslím, že jsem tu atmosféru neustál. Ale tak to být asi nemělo. VH je nejvyšší orgán, zastupující HB. Jednání s ní vypovídá lecco o postojích člověka k HB, zvláště v případě předsedy. Jestliže jednání s ní, byť je obtížné, neustojí, jaká je potom pravděpodobnost, že zvládne celoročně pracovat v jeho čele? Když jsem si to později uvědomil, má jistá dávka arogance v projevech na VH mě mrzela. Po několika dnech pocitu rozčarování se ve mně náhle se rozsvítilo, přechodnotil jsem vzpomínky, a najednou bylo lépe. Uvědomil jsem si, že jsem náladu delegátů, a celé VH, měl tendenci hodnotit především podle výroků několika málo kritických jedinců. Pozitivně naladění účastníci tam byli také, dokonce zřejmě ve většině, ale já je moc nevnímám. Navíc jsem si uvědomil, že VH měla pozitivní vliv na motivaci hned několika brontosaurických nováčků. Někteří se přihlásili k práci v pracovních skupinách propagace a PR, OHB a další, někteří se teď aktivně zapojují do KRABu a Akce Příroda, někteří uvažují příští rok o vstupu do Rady (pozn. PR = public relations, OHB je organizační kurz HB, KRAB = koordinační rada Akce Brontosaurus).

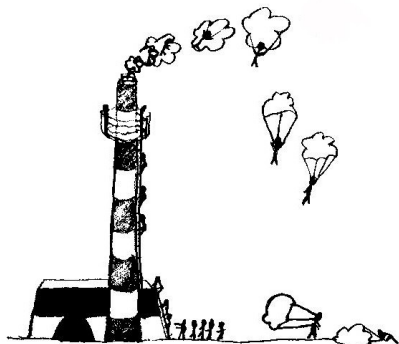

Vzpomněl jsem si také, že podobné rozčarování jsem prožíval před rokem na prvních jednáních Rady. Nevím proč jsem si myslel, že hned první VH na tom bude jinak? Jsem přesvědčen, že kritičnost ve zdravých dávkách může být výborným lékem a potřebným hlídacím psem. Kritičtí lidé jsou nutní ke zdraví každé organizace i lidské činnosti. I přes všechny ideály přeci žijeme v reálném světě, a tak je potřeba se varovat chyb. Tedy: na VH to v něčem skřípalo, na druhé straně jsme nakonec projednali všechno, co jsme projednat chtěli. Ukazatele, jako je motivace lidí, jsou nejdůležitější – teď mohou říci, že VH byla dobrá a posunula Brontosaura zase o kus dál.

Ako vidíš ty budúcnosť a perspektívu HB? Čo sa dá zlepšovať, meniť? Má to celé v dnešnom svete vlastne zmysel?

Zdá se mi, že HB představuje jeden z mála společenských proudů, umožňujících přesvědčivou cestou uplatňovat dobré lidské ideály. Ty člověk potřebuje k životu jako sůl, a to platí dnes i kdykoliv jindy. Základní principy našich akcí jsou postaveny na práci – pomoci životnímu prostředí a lidem, ale také na přátelství a dobrém kolektivu. Člověk se na nich může dobře bavit,

a k tomu být užitečný. To jsou věci, které nevyjdou nikdy z módy. Způsob práce HB navíc nelze nijak snadno morálně napadnout, i kdyby se někdo snažil. Spíše naopak: je až neuvěřitelné, že se na většině akcí přirozeně nevyskytuje alkohol, kouření, a další podobné jevy. Vážme si toho, je to velká vzácnost. Čím to je? Myslím, že to vypovídá o zdravém sociálním prostředí našich akcí, kde tyto a podobné úniky lidem zkrátka nikdo nepotřebuje.

Tome, ďakujeme, máme nad čím premýšľať :-)

Pokud tedy nenastanou nějaké velké otřesy, které nemůžeme moc ovlivnit, a pokud budeme na našem díle pracovat, myslím si, že můžeme být ještě svědky zajímavých věcí – nejen růstu HB a dalšího rozvoje jeho kvality a dobrých projektů, ale i pozitivního ovlivňování celého našeho okolí tím dobrým, co v Brontosaurus dává.

Vierik

Kdo jsem?

Ráda si přečtu pěkné texty, moudrá slova či básně. Ale něco sama psát... To ne. To je jedna z věcí, kterou prostě neumím. Kdybyste mě poprosili, ať Vám upletu třeba svetr, tak stačí říct, jak by měl vypadat a máte ho mít. Ale článek a ještě o sobě... hmhm. Jak říká mé oblíbené heslo, když se chce všechno jde... Tak do toho!

Narodila jsem se a skoro celý život žiji v Olomouci. Měla jsem se narodit dokonce ve stejný den a měsíc jako můj tatínek. Já byla ale velký neposeda a na svět se mi chtělo už dřív. Jako miminko jsem byla velice malinká, že mě v peřince ani vidět nebylo, o to však hladovější a žravější, což mi zůstalo až do dnešní doby, a tak ze mě vyrostl pořádný macík. Prvních pár let svého života jsem bydlela s rodiči na vesnici, měla jsem ještě rovné vlásky, které mi v páté třídě trošku zdivočely a úplně se pokroutily. Všichni, když mě jako malou viděli, říkali: „To je pěkný chlapeček, po kom on je!“ Trošku jsme si s bráchou vyměnili role, on byl zase holčička.

Čas plynul. Základní školu jsem si až tak moc neužila, protože v páté třídě mě rodiče přihlásili na gymnázium, kam jsem byla přijata. Do stejné třídy se mnou nastoupila i moje nejlepší kamarádka, kterou jsem znala už od druhé třídy a kvůli které jsem na jinou školu jít nechtěla. Rodiče, jako i jindy, mě tak dlouho přesvědčovali, až docílili svého. S kamarádkou jsme se staly nerozlučnou dvojicí, všude jsme chodily spolu, všechno jsme dělaly spolu. A i když jsme náhodou někde byly každá sama, nikdo nás neoslovil jinak než „holky“. Tehdy jsem měla trošku jiné starosti než většina zamilovaných pubertáček. Chodila jsem do sboru, hudebky, orchestru, s kamarádkou jsme dělaly různé vylomeniny a na víc nebyl čas.

S nástupem na vysokou školu, jakoby osud úplně zpřetrhal naše pouta, a velké kamarádství bylo pryč. Možná nás rozdělila právě ta vzdálenost, já jsem začala studovat mimo domov, v Hradci Králové. Možná to vlastně bylo velké štěstí. Na vysoké jsem víc poznala Eriku, kterou jsem znala již dřív a která mě svým barvitým vyprávěním přivedla k Vám, k Brontosauru. V té době to byl pro mě velký dar, Brontosaurus mě vysvobodil z pocitu samoty a žití jen pro školu. Začala jsem jezdit na víkendovky, víc a víc, přidaly se tábory, trocha toho organizování. Našla jsem další smysl a lidi, kteří, jako nikdo předtím, mě dokázali přijmout mezi sebe, kteří mě měli rádi, a za to jsem jim moc vděčná. Tento rok, pokud všechno dobře vyjde, ukončím vysokou školu. Ještě pořád nevím, jakou cestou jít dál, ale vím, že bych ráda pokračovala ve studiu a využila jeho možnosti. Kdo ví, kam mne osud nakonec zavane, ale doufám, že vždycky najdu čas se s Vámi opět sejit.

Můj stručný životopis už znáte, ale abych se vrátila k tomu, co všechno do něj ještě patří. Něco už jsme poodhalila a dál? Ruční práce všeho druhu, hudba k poslechu i hra na klavír a kytaru, příroda. Chodící úchylku mám i ve městě, ale to přírodu nenahradí, v létě kolo, plavání, lodičky, v zimě lyže.

Nakonec povídání nemůžu nepřidat svoji oblíbenou kresbu... Hodně sluníčka všem a všude!

Janča Svačinová (nový radní Slunovratu)

Kdo jsem?

Měla bych se představit pro ty, co mě neznají, takže: „Ahoj, já jsem Erika, těší mě.“ A co by Vás tak o mě zajímalo? Jaké jsem byla dítě? No přece hodné :-). Aspoň většinou. Rodiče jsem trápila, když jsem dokázala probrečet půlku noci (no uznajte, na mimino je to celkem výkon) a pak být čilá i ve dne, když moji blízcí padali únavou. Nebo třeba, když se do mě maminka snažila vpravit s láskou připravenou zeleninovou polívčičku a přitom mi v dětské obrázkové knížce

ukazovala pohádku o chlapečkovi, co nechtěl jíst, až umřel hladu. Stránky knížky jsou omyvatelné, díky tomu se mi dochovala do dnešních dnů, protože všechna zeleninová polívčička, co skončila na knížce (což nebylo málo) místo ve mně se dala odstranit bez větších následků.

Co jsem dělala, když jsem trochu povyrostla? Chodit do jeslí a do školky, pak do školy. Na prázdniny jsem jezdila k babičce a dědovi do Brna – Staré Líšně, kde jsem s dědou a jeho psy prolézala lesy, chodila na pole a vypouštěla po dvorku králíky. Taky jsem jezdila na chalupu do Jeseníků, kde jsem spoustu času strávila na houpačce, která byla zavěšena na staré, košaté

lípě. Houpu se ráda do dnes, i když už ne na téhle houpačce, protože větev, na které byla připevněná, se loni ulomila při nějaké vichřici ukázalo se, že stará lípa je uvnitř úplně vykotlaná.

Protože tatínek byl a je skaut, přihlásil mě hned po revoluci do obnoveného Skautu. Abych řekla pravdu, moc se mi tam nelíbilo, protože ostatní holky z naší družinky byly většinou z třetí třídy, uměly číst a psát, já jako prvňáček jsem se to teprve učila, což byl pro mě při různých hrách

a soutěžích handicap, navíc holky byly spolužačky a kamarádky ze školy, já jsem byla z jiné školy, prostě jsem nějak nezapadla a po dvou letech odešla.

Asi rok nato mě tentokrát spolužačka přemluvila, ať začnu chodit do turistáku. Tam to bylo fajn, jezdili jsme na výpravy, skvěle ovládali topografické značky, uzly, morseovku, postavit stan za 5 minut, ale taky to trvalo jen dva roky, pak se během měsíce celá naše družinka rozpadla.

K Brontosaurům jsem se dostala tak, že jsem o prázdninách mezi gymplem a vysokou školou chtěla zažít něco nového. A shodou náhod jsem asi během 14 dnů narazila třikrát na plakát, který zval na Brontosaurí tábory. Pokaždé jsem se u něho zastavila, prostudovala ho, a když jsem ho četla potřetí, měla jsem jasno – Hrábě z Telče – tam chci jet! Tak jsem se přihlásila. Až teď si uvědomuju, jaké jsem měla štěstí, že mě organizátoři vybrali, protože jsem se hlásila až v půlce května, což už je pro holku, co se chce dostat na Brontosaurí tábor, celkem pozdě, a navíc o Telče prý každoročně bývá velký zájem (to jsem slyšela, snad to není jen fáma a bude to tak i nadále). Jak všichni víte či tušíte, byl to tábor Slunovratí. U Slunovratu jsem začala a zůstala, i když jsem projedla akce i jiných článků, nikde nejsou tak skvělí lidé jako u nás :-). Mínila i kritická doba dvou let a stále se Brontosaura držím a hned tak se ho nepustím.

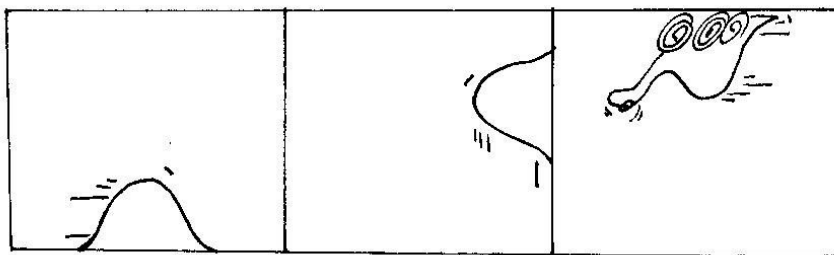
A co dělám momentálně teď? Učím se na státnice a dodávám diplomku a koukám se po volných místech v lékárně, protože letos končím (nebo bych aspoň měla) své studium na vysoké škole, obor farmacie. Snad ve chvíli, kdy budete číst tento článek, budu mít vše úspěšně za sebou a budu se moc věnovat přípravě tábora (Brontosaurího, jak jinak :-)), své zahrádce (nechcete někdo trs medvunky, nějak mi přerůstá přes hlavu, teda spíš přes záhon), tancování (to mě baví), zajedu si na nějakou víkendovku, opráším kytaru...

Zdravím všechny, co mě znají, a s těmi, co neznám, se doufám brzo potkám na nějaké akci. Mějte se moc fajn a ať se vám vše daří.

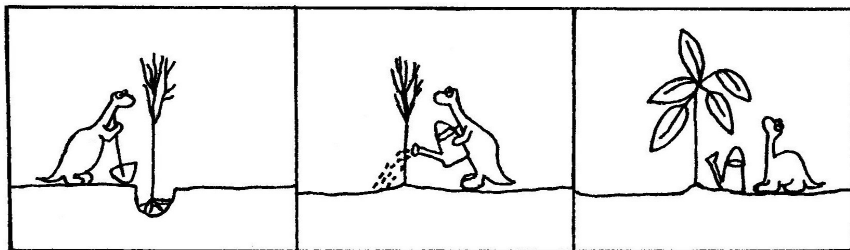
Erika

Slunovratí trička

Jsi členem Slunovratu a ještě nemáš naše tričko? Tak neváhej! Po dvou úspěšných řadách série slunovratích triček je tady další, která dychtivě klepe na dveře tiskárny. Za poslední rok je to tedy již potřetí, co náš článek vydává novou verzi svých triček. Když zavzpomínáme, vybavíme si nejprve tričko bledě modré s motivem běžícího brontosaura, které jste si poprvé mohli zakoupit na Valné Hromadě v roce 2005.

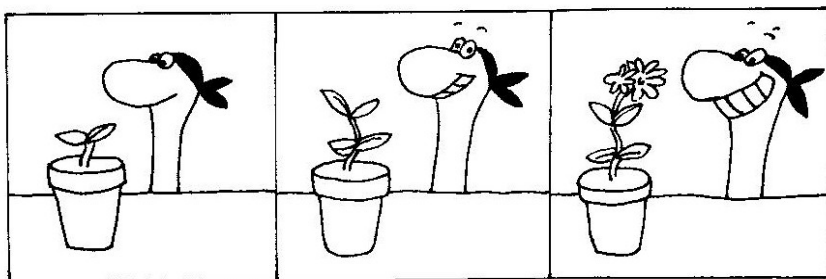
Další verzí byl motiv brontosaura sázejícího stromeček a toto tričko, tentokrátě hnědé barvy, vám bylo poprvé nabídnuto na Silvestra roku 2005.

A neuplynuly ani 4 měsíce a již zaznívají hlasy, toužící po další nové verzi slunovratího trička.

Čím to, že po modrých tričkách se jen zaprášilo a hnědé jsou již téměř rozprodány? Je to důkaz, že se vám trička líbí. A líbí se nejen členům. Zájem projevují také sympatizanti a přátelé Slunovratu. Také ti kupují slunovratí trička s velkou chutí.

Nyní se tedy chystá další grafická verze triček. Motiv vidíte níže na obrázku.

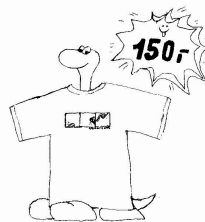

Bude to brontosaurus s kytkou v květináči. Jako obvykle se budou tisknout ve velikostech S, M, L, X, XXL. Cena zůstane pravděpodobně stejná (150 Kč). Jaké budou mít barvu tentokrát, to vám ještě neprozradíme, vše je teprve v návrzích, o výsledném odstínu budeme jednat na některém zasedání rady Slunovratu. V každém případě nám můžete důvěřovat :-).

A vy netrpěliví? Nemusíte čekat, až bude třetí verze hotova. Z druhé tisknuté série jsou hnědá trička stále k mání a na „skladě“ je i dotisk bleděmodrých triček!

Veškeré informace o tričkách a dalších slunovratích propagačních materiálech vám dodá Vierik, kontakt: vierik@slunovrat.info (ICQ 169 038 072). Možností, jak se k vám tričko může dostat, je víc:

1. na akcích Slunovratu (kontaktujte organizátory a ti vám tričko na konkrétní akci rádi přivezou)
2. osobně po dohodě s Vierikem (tato varianta je nejvýhodnější pro lidi z Brna a blízkého okolí)
3. poštou (k ceně trička je započítáno 20 Kč jako poštovné)

**Pavla – zodpovědná grafická vedoucí
a Vierik – vedoucí „skladu“ :-)**

Konvice se Slavíkem (japonská pohádka)

Jeden ne zrovna chudý kupec měl rád krásné věci a nikdy nelitoval času ani peněz, aby je získal. Na jedné obchodní cestě se zastavil v hospodě v malé vesničce, a zatímco čekal, než mu přinesou večerí, spatřil v koutě na stolečku starou mosaznou konvici na čaj.

Přivábila jeho pozornost svým pěkným tvarem, a když si ji začal prohlížet zblízka, upoutala ho jemně rytá výzdoba, tu a tam vystupující ze začazeného povrchu. Rozeznával strom rozkvetlý drobnými kvítky a mizející v mlze. Na stromě seděl slavík a prozpěvoval si. Kupec vzdychl obdivem a zavolal hostinského.

„Pane hostinský, prodejte mi tu starou začazenou čajovou konvici!“ Hostinský mu ji ochotně prodal. Byl rád, že se našel někdo, kdo si chce koupit takový starý kram, a ještě k tomu tak štedře platí. Kupec řekl, že se pro konvici zastaví na zpáteční cestě.

Za několik dní se vracel domů a pln radostného očekávání zamířil k hospodě. Nemohl se už dočkat, až zase uvidí ušlechtilé tvary starodávné konvice a bude se těšit spleťtými čarami její výzdoby. Hostinský ho uctivě přivítal – a hned mu nesl čistě vyčištěnou konvici. Byl pyšný, jak tu starou zašlou veteš vyčistil. Teď se leskne jako nová. Kupec vzal konvici zklamaně do rukou, prohlédl si ji a odložil na stolek.

„Nechte si ji, pane hostinský. Tím surovým drhnutím jste připravil o život malého slavíčka na větvích. Byl tak drobný a jemný, a přece se lístky na větví chvěly jeho dechem.“

Radovan

Chvilka xmíchu

Přijde takhle malá želvička ke stromu, povzdychne si a začne se na něj drápat.

Leze, leze, až se vydrápe do koruny, tam roztáhne tlapičky a skočí. Rozplácne se dole na zemi... Po chvíli se probere, oklepe se, znovu se došourá ke stromu, povzdychne si a drápe se zpátky nahoru.

Když je v koruně, zase roztáhne tlapičky a prásk ho na zem. A tak pořád do kolečka...

Na vedlejší stromě na to koukaj dva ptáci a jeden z nich se poškrábe na hlavě:

"Tý, hele, neměli bysme jí říct, že je adoptovaná?"

K obchodu vietnamce s oblečením přijde pán.

"To je krásná bunda, kolik stojí?" "Pěset."

"Aha a jak se jmenujete?" "Štyžista."

"A máte ičo?" "Šista."

"a už tady někdy byla kontrola?" "Dájek."

TVÁŘ

Krásná a čistá,
vzdáleně blízká,
Tvoje tvář jenž mě hřeje,
když Tě v myslí mám,
a v tuhé zimě zebe,
když Tě objímám.

VLAŠTOVKA

Kdybych byla vlašťovkou,
létala bych vysoko,
aby na nás sluníčko
po celý den svítilo.

Ale že jsem děvčicou,
milého mám daleko,
přála bych si matičko,
by se štěstí vrátilo.

KAPKA

Čistá kapka z těžkých mraků
padá dolů k zemi,
ukrytá před stovkou zraků
a přec sama není.

Vánkem lehkým jen se houpá,
třpytí se jak padlý snůh
ve svitu paprsků slunečních,
když malá včelka vzhůru stoupá.

I přes krásu ladných pohybů,
čeká kapku tvrdá zem. A bum!
Kapko, kapko! Kde jsi v zemi zbloudila,
snad jsi svůj život pádem neztratila.

Země si vláhu z hůry žádá,
své ruce k nebi vztahuje,
každou kapku přijme ráda,
nejenom slovem děkuje.

Všechna květena tou kapkou žije,
i ten brouček se vody napije.
Vláha vody dává sílu všem,
tak jako živiny pevná zem.

Přidává se kapka ke kapce
a je tu pramen, potok, řeka,
co porazí největší kopce,
matku zemi pláštěm obléká.

Každá kapka má v životě své místo,
každá bytost je druhé velmi blízko.

Stejně i já.

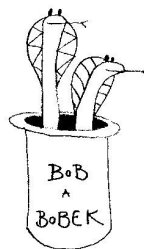
Vím, že na světě nikdy nejsem sám,
každý má svůj důležitý význam,
jen včas vzpomenout na ty, co rád mám.

Janča Sv.

Co možná nevíte...

Jak si „naší“ modlitbičku upravili v článku Svízel Přítula?

*Buď jak buď, s velkým bladem roste chut',
že i čočku žereme rádi.
Jen si dej, maso v ní však nehledej,
chutná lépe než marmelády.*

Podle slov Roberta Antonia místo čočky občas dosazují aktuální makrobiotickou pochoutku na jejich talíři.

Vysvětlení pro neznalé: ZČ HB Svízel Přítula se proslavil tím, že na jeho akcích se na snídani servíruje zásadně pečivo s marmeládou – takovou tou levnou, nekvalitní, jak se kupuje v pětikilových kyblících. V posledních dvou letech ale na svých táborech propadli alternativním směrům ve výživě, a to makrobiotice. Podle výše uvedeného textu si jistě dokážete představit, jak jim makrobiotická krmě chutná.

Erika

I dobrovolnictví potřebuje podporu

Slunovrat je dobrovolnická organizace. Dobrovolnictví hraje v našem počínání nejdůležitější roli, ale občas se vyskytnou případy, kdy nelze vlastní práci akci nebo nějaký úmysl zabezpečit.

Dárcovství je jedna z forem projevu sympatií s naším snažením. Pokud tedy chcete naši organizaci nějak pomoci, ale nemůžete se zúčastnit našich akcí, máte zde možnost, jak "přinést svou trošku do mlýna".

Chtete-li nám poslat nějaký (finanční) obnos jakékoli výše, nejlépe tak můžete učinit převodem na náš bankovní účet s číslem 374102933 u ČSOB (kód banky je 0300). Jako variabilní symbol uveďte číslo 4444. Poté nás o tomto chvályhodném počínu [informujte](#), abychom mohli váš dar identifikovat a vřele vám poděkovat.

Jak Slunovrat hospodařil, se můžete dočíst ve výročních zprávách.

Naše zákony nám všem umožňují odečíst si dary ze základu daně (od a do určité výše – u fyzických osob musí jít minimálně o částku 1000Kč a maximálně o 10% zdanitelného základu), takže pokud byste této skutečnosti chtěli využít, dar vám potvrdíme dokladem.

Časopis Slunoskrat vydává Základní Článek Hnutí Brontosaurus Slunovrat, Bráfova 57, 61600 Brno; <http://www.slunovrat.info> • Adresa redakce: Slunoskrat, Petr Žblebt Jarušek, Vystavní 26, 603 00 Brno • Email: slunoskrat@slunovrat.info • Tel.: +420 737 336 364 • Šéfredaktor: VieriK Hrabčáková([viek@slunovrat.info](mailto:vierik@slunovrat.info)) • Redaktor: Žblebt, Zdenka • Revize a kritika: Velký HU • Grafická úprava a sazba: Žblebt + Zdenka • Ilustrace: Pavla Starústková, Lucka Bendová, Hanka Syrová, Janča Svačinová • Fotografie: organizátoři a účastníci akcí • Vyšlo v prosinci 2006 v nákladu 60 výtisků • Tisk: Velký HU • Cena: pro členy Slunovratu zdarma, pro ostatní 10 Kč • Články, komentáře a výhrůžky posílejte na adresu redakce

www.slunovrat.info

